

сѣкира. Чуваха се само звънкитѣ удари отъ желѣза и вико-
кове и ругатни.

Дѣдо Симо цепи колелото.

Дотичаха косачи и завариха дѣдо Симо предъ коли-
бата да се гърчи отъ болки въ краката, гърчи се и охка...

Слънцето изскочи задъ баира, залѣ полето съ злат-
нитѣ си лъчи и се засмѣ надъ безумията човѣшки...

* * *

Раненитѣ закараха въ града веднага. И двата крака
на дѣдо Симо бѣха засипани съ ситни съчми. Следъ
една седмица той оздравѣ. Другитѣ бѣха още по-леко
ранени и минаха само съ по една превръзка.

Но сѣщия день още градинаритѣ и дѣдо Симо
заведоха дѣла предъ сѣдята... Идваха комисии, оценя-
ваха загубитѣ.... Мжгнаха се цѣло лѣто по града на
сѣдъ, губиха време, харчиха пари...

Сѣдята намѣри и дветѣ страни за виновни и осѣди
и градинаритѣ и тухларитѣ.... И цѣлиятъ градъ имъ
се смѣ... Децата тичаха следъ тѣхъ и викаха:

— Магьосници! Магьосници!